

**Op donderdag 8 maart 2001
overleed in ons huis van
Oud-Heverlee
onze medebroeder**

Manu Zantkuijl

Salesiaan-priester van Don Bosco

Manu Zantkuijl

salesiaan-priester

Hij was 83 jaar

Manu is geboren te Utrecht (NL) op 09 augustus 1918

Hij deed zijn eerste professie Groot-Bijgaarden

op 02 september 1938

Hij deed zijn eeuwige professie te Oud-Heverlee

op 28 juni 1944

Hij werd tot priester gewijd te Oud-Heverlee

op 02 februari 1947

1937-1938	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1938-1940	Grand-Halleux	filosofie
1940-1943	Sint-Pieters-Woluwe	leraar-assistent
1943-1947	Oud-Heverlee	theologie
1947-1962	Hechtel	leraar
1962-1967	Kortrijk	econoom
1967-1975	Hoboken	hulp-econoom
1975-1978	Hechtel	onderpastoor
1978-1980	Sint-Denijs-Westrem	kapelaan
1980-2000	Oud-Heverlee	pastorale opdracht op rust gesteld

Overleden te Oud-Heverlee op 8 maart 2001

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en goede vrienden van Manu,

Na een ernstige, slepende ziekte is Manu in de vroege morgen van donderdag 8 maart rustig van ons heengegaan om voorgoed thuis te komen bij God. Enkele dagen vóór zijn dood gaf hij me zijn ontroerende afscheidsbrief die hij schreef naar zijn neven en nichten. Ik laat Manu zelf aan het woord: *‘Nu ik nog tamelijk goed ben, wil ik persoonlijk afscheid van jullie nemen. Ik ben 64 jaar in het klooster en 54 jaar daarvan als priester. Ik heb een mooi leven gehad en heb daarin wel zeer actief gewerkt voor de jeugd. Al die tijd heb ik van jullie veel steun en vriendschap ondervonden en daarvoor dank ik jullie van harte. Dit zal wel mijn laatste schrijven zijn naar jullie, want iedere inspanning valt me steeds moeilijker. Ik wens jullie het beste toe. God zegene jullie en je gezin. Van*

harte dank ik jullie, want ik mocht zoveel goedheid en liefde krijgen van jullie allemaal. Hartelijk gegroet. '

Al een hele tijd was Manu zich goed bewust van de ernst van zijn ziekte. Daarom vroeg hij vorig jaar op het Mariafeest van 15 augustus om in het ziekenhuis juist vóór zijn operatie de ziekenzalving te mogen ontvangen in aanwezigheid van enkele medebroeders, zijn zus en twee van zijn broers. Hij heeft dat gebeuren heel intens meebeleefd en na de viering heeft hij aangrijpende dankwoorden uitgesproken, die de aanwezigen zich ongetwijfeld nog goed herinneren. Zijn wens om in zijn geliefd huis van Oud-Heverlee te mogen sterven is in vervulling gegaan.

Vanuit zijn diep geloof was Manu ervan overtuigd dat elke mens zijn uiteindelijke bestemming vindt in God en dat het leven pas tot voltooiing komt en opnieuw een aanvang neemt, wanneer het bij God zal vertoeven.

'Ik ga heen om u een plaats te bereiden', zegt Jezus in het evangelie. 'En de weg daarheen, zegt Hij tot Thomas, dat ben ik. Ik ben de Waarheid en het Leven'.

Begrijpen we deze woorden wel goed? Ik spreek ze uit, omdat zij ten volle het leven en het geloof van Manu tekenden. En wellicht houdt dat de grootste boodschap in die hij ons wil nalaten.

Dit diepe geloof ontving hij van vader en moeder, in het grote gezin van 12 kinderen, waarin hij mocht opgroeien. In één van de vele gesprekken die ik met

hem had, zei hij me: *'Mijn vader en moeder waren heilige mensen'*.

Een ontmoeting met mijnheer Claeys bracht hem van het verre Utrecht naar Sint-Denijs-Westrem bij Gent. Vlaanderen werd zijn tweede vaderland. Hij voltooide er zijn humaniora-studies. De eenvoud en de goedertierenheid die hij er proefde, deden hem besluiten bij Don Bosco te komen.

Op 30 mei 1937 schreef hij in een mooi handschrift met deze woorden de aanvraag om toegelaten te worden tot het noviciaat: *'Zeereerwaarde heer bestuurder, hiermee verzoek ik u, met toestemming van mijn biechtvader, toegelaten te worden tot het noviciaat om als salesiaan de weg tot het priesterschap voor mezelf en voor anderen te bereiden'*.

De eerste jaren van zijn salesiaans leven waren getekend door de bange oorlogstijd. Vaak waren de boterhammen geteld. Na zijn noviciaat te Groot-Bijgaarden en zijn filosofische studies te Farnières volgden enkele pedagogische stagejaren te Sint-Pieters-Woluwe, waar hij zich met hart en ziel kon geven aan de jongeren.

Hij was heel gelukkig dat hij ook tijdens zijn theologische studies te Oud-Heverlee in contact mocht blijven met jongeren als proost van de chiro te Sint-Joris-Weert. Deze theologische studies en pastorale stage brachten stap voor stap zijn priesterwijding naderbij. De dag van de priesterwijding op Maria Lichtmis van het jaar 1947 was voor hem, zijn geliefde ouders, zijn familie en medebroeders een onvergetelijk gebeuren.

In augustus van datzelfde jaar werd hij benoemd in het Duinenhuis te Hechtel, waar hij vanuit de gemeenschap van Hechtel tot juli 1953 godsdienstles gaf in het Koninklijk Atheneum te Leopoldsburg. Hij had er een goed contact met de jongeren, de collega's en de directie. Daarna deed het Don Boscocollege van Hechtel een beroep op hem om godsdienst, Latijn en Grieks te geven in het 2de jaar secundair. Als zijn oud-leerling bewaar ik de beste herinneringen aan hem. Deze jaren in Hechtel waren de mooiste van zijn salesiaans leven. Naast zijn lesopdracht wist hij met zang, muziek en toneel ons studentenleven op te vrolijken.

Zelfs in het dorp van Hechtel was hij voor de KWB een gerenommeerd regisseur van toneelopvoeringen.

In het jaar 1962 werd hem gevraagd de taak van econoom op zich te nemen in Kortrijk. Na 5 jaar verplaatste de toenmalige provinciaal hem naar Hoboken als hulp-econoom tot 1975. Zelf heeft Manu me vaak verteld dat in Hoboken alles op een laag pitje stond. Hij had zijn hoogten en laagten. Hij voelde zich niet begrepen en wij begrepen hem ook niet altijd. Alles wees erop dat hij in het materieel werk geen vreugde en vervulling vond als salesiaans priester. Daarom werd hij van 1975 tot 1980 ingeschakeld in de parochiepastoraal: 3 jaar in de parochie van Hechtel als onderpastoor en 2 jaar als kapelaan in Sint-Denijs-Westrem.

Sedert 1980 verblijft Manu in ons huis te Oud-Heverlee, waar hij het geestelijk evenwicht terugvond. Hij

vond rust bij de Heer, in de dagelijkse eucharistieviering en andere gemeenschappelijke gebedsmomenten alsook in het stille gebed alleen in de kapel of op zijn kamer. Hij werd meer en meer een biddende medebroeder.

In de gemeenschap kon hij vaak heel speels en humoristisch uit de hoek komen. Hij genoot van de aanwezigheid van jonge medebroeders en was erg met hen begaan.

Hij bleef steeds bereid pastorale diensten te bewijzen in de omliggende parochies.

Manu was zeer geïnteresseerd in het wereldgebeuren en volgde met een kritische blik de verscheidene strekkingen binnen onze Kerk en onze congregatie. Vaak zagen we hem naar het fotokopieerapparaat trekken om artikels uit kranten en tijdschriften over te nemen. Met zorg werd alles mooi geklasseerd in een knipselmap.

Zelf voelde hij zich het best thuis in de klassieke vormen van geloofsbeleving. Met heimwee sprak hij over de prachtige gregoriaanse gezangen in de liturgie.

Zijn dierbare familie lag Manu zeer na aan het hart. Heel vaak sprak hij over zijn moeder, die meer dan 90 jaar mocht worden. Hij had een heilig respect voor haar. Ook zijn broers, zussen, schoonbroers, schoonzussen, neven en nichten droegen een bijzondere plaats in zijn hart. Hij ging heel graag op familiebezoek en kon er intens van genieten als hij zelf bezoek kreeg uit Nederland. Een verblijf van enkele weken bij zijn zus en schoonbroer in Canada was voor

hem een prachtig geschenk ter gelegenheid van zijn gouden priesterjubileum.

Mijn beste medebroeders van Oud-Heverlee, ook jullie hebben Manu met fijne zorgen en attenties omringd en zo de mogelijkheid geschapen dat zijn religieus en priesterhart naar boven kon komen.

Jullie hebben hem waardig begeleid tot de laatste dagen en uren van zijn leven hier op aarde. Hij was er jullie heel dankbaar om.

De laatste jaren van zijn leven is Manu bijzonder mild geworden. Gods liefde en barmhartigheid kregen een centrale plaats in zijn leven. Zoals een herder omziet naar zijn schapen en ze leidt naar hun eigen grond, naar grazige weiden, zo is God begaan met Manu en leidt hem binnen in Zijn huis waar plaats is voor velen. De vrede die hij zijn leven lang heeft gezocht, wordt hem nu met volle maat geschonken.

We kunnen niet beter eindigen dan met een strofe uit het gedicht van Guido Gezelle, dat op muziek gezet werd. Manu zong dit lied zeer graag. Hij heeft de beginwoorden van dit gedicht laten drukken op het gedachtenisprentje dat hij zelf heeft opgesteld. Dat lied is een samenvatting van heel zijn leven. We leggen het in zijn mond en zingen het uit:

*Wat zijt Gij goed, O Heer,
geheel mijn leven is ene weldaad slechts van uwe hand.
Wie kan er beter dan Gijzelf tot leidsman dienen
op mijnen tocht naar 't hemels Vaderland.
Gij die altoos vol tedere Vaderzorgen,*

*vol trouwe liefde waakt aan mijne zij.
Die mij beschermt, behoedt op al mijn wegen.
Wat zijt Gij goed, o Heer,
wat zijt Gij altijd goed geweest voor mij.*

Piet Palmans

Oud-Heverlee, 14 maart 2001

